

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi23.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
mucadelebirligi4
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 MAYIS 2024 S.08

Ne Yarına Ne Yanınıza Bırakacağız!

2 Ayaklanmalar Mahkeme Kararıyla Engellenemez

6 Donbass İzlenimleri-1

7 Berfo Ana

8 Güney Kore İzlenimleri

11 2024 İstanbul 1 Mayıs'ı ve Ardında Bıraktıkları

Birleşik devrimin kökleri derinde, çok derinde. Bu kapitalist toplumun genetik yapısında. Gözaltılarla, zindanlarla, sokak ortasına taşıdığınız işkencelerle engelleyemezsiniz. Ne kapısına kilit vurduğunuz ve vuracağınız partilerle sınırlı o, ne gün aşırı baskınlarla susturmaya çalıştığınız sosyalist basınla ve örgütlerle, ne de sendikalarla... Sınıf bilinçli işçileri, öne çıkan doğal önderleri, devrimcileri, sosyalist basın üyelerini... Binlerce ve binlerce insanı gözaltına alıyorsunuz, işkenceden geçiriyorsunuz, tutukluyorsunuz, ne değişiyor! Bakın korkutmaya çalıştığınız sınıfın kararlı unsurlarını bağrında toplamaya başlayan "mücadeleci sendikalar" tüm bu azgın faşist terörünüze meydan okuyor.

Ne Yarına Ne Yanınıza Bırakacağız!

Manşet

1 Mayıs günü İstanbul valisi buyurmuştu: "Devlet yarına bırakır, yanına bırakmaz"! Kameralar karşısında böyle tehdit etmişti cümle emekçileri.

Saldıracaklarının, kendi yasalarını, anayasalarını, her tür hukuk kırıntısını ayaklar altına aldıklarının ve almaya devam edeceklerinin açık ilanıydı bu.

1 Mayıs'ın hemen ertesinde başladı gözaltı furyası. "Yumuşama", "normalleşme" gevelmeleri eşliğinde faşist devlet terörü hız kesmeden devam etti. "Dalgalar halinde" baskınlar düzenliyorlar devrimci ve demokratların, sendikacıların, sınıf bilinçli işçilerin evlerine!

Diğer taraftan dinci faşist iktidarın küçük ortağı, meclis grup kürsüsünden, HDP ve DEM'in kapatılması tehditlerini savurup duruyor ağzından salyalar akıtarak.

Bizi gözaltılarla, baskınlarla, zindanlarla, çeşitli "adli kontrol" saldırılarıyla sindireceklerini, geri adım attırabileceklerini sanıyorlar.

Yarım asırdır bastırmak için denemedikleri hiçbir yol ve yöntem kalmayan birleşik devrimin toplumsal güçlerine bu tehditlerle boyun eğdireceklerini düşünüyorlar.

Ah şu zavallı zabıt kafalı ahmaklar sürüsü!

Düşünün. Genç nüfus arasındaki işsizlik oranında Avrupa birincisiyiz! Genç işsizlik oranı yüzde 35!.. Buoran genç kadınlar arasında yüzde 43'e ulaşıyor! Yani bu düzende gençler için gelecek yok; umut yok!.. Onlarsa çıkmış üç beş tehditle, sabahın kör karanlıklarında kapılarımıza dayandıkları "operasyonlar" ile bizi teslim alacaklarına inanıyorlar!

Birleşik devrimin kökleri derinde, çok derinde. Bu kapitalist toplumun genetik yapısında. Gözaltılarla, zindanlarla, sokak ortasına taşıdığınız işkencelerle engelleyemezsiniz. Ne kapısına kilit vurduğunuz ve vuracağınız partilerle sınırlı o, ne gün aşırı baskınlarla susturmaya çalıştığınız sosyalist basınla ve örgütlerle, ne de sendikalarla...

Sınıf bilinçli işçileri, öne çıkan doğal önderleri, devrimcileri, sosyalist basın üyelerini... binlerce ve binlerce insanı gözaltına alıyorsunuz, işkenceden geçiriyorsunuz, tutukluyorsunuz, ne değişiyor! Bakın korkutmaya çalıştığınız sınıfın kararlı unsurlarını bağrında toplamaya başlayan "mücadeleci sendikalar" tüm bu azgın faşist terörünüze meydan okuyor:

"Onlar 'normalleşme' desin, biz mücadeleye devam diyeceğiz!"

Bizzat işçi sendikalarının faşist devlet terörüne cephe aldığı, meydan okuduğu koşullarda, bir fiske vuruşluk ömrünüz kalmış demektir.

Şimdi biz size söylüyoruz: Ne yarına bırakacağız, ne de yanınıza bırakacağız!

Ayaklanmalar Mahkeme Kararıyla Engellenemez

Editör

Gezi'de müebbet hapis cezaları ortalıkta uçtu. 16 Mayıs itibariyle Kobane davası da, beklendiği gibi ağır cezalarla sonuçlandı. Onlarca yıl cezalar yağdırdılar HDP'li yöneticilere.

Mahkeme kararları pek çok ilde protesto edildi. Ayrıca Adıyaman, Ağrı, Batman, Bingöl, Bitlis, Diyarbakır, Hakkâri, Kars, Mardin, Muş, Siirt, Şanlıurfa, Şırnak, Tunceli ve Van Baroları ortak açıklama ile mahkeme kararını eleştirdi. Kuşkusuz protestolar daha da yaygınlaşacaktır.

KCK yaptığı açıklamada "herkesin mücadeleyi esas alması ve büyütmesi gerekir" dedi.

Mahkemede tahliye edilenler de oldu. Savcılık, bu kadarlık "ödüne" bile tahammül edemedi ve jet hızıyla tahliye ve beraat kararlarına itiraz etti!

İçeriği boş dosyalarla böylesi cezaların verilmesine DEM Parti "Zaten hukuk işletilmiyordu ve biz her defasında hukukun işlemediğini söyledik. Bu insanların başka bir rövanş alma isteğiyle hapsedildiğini söyledik" sözleriyle tepki gösterdi.

Gezi Ayaklanması ve 6-8 Ekim Kobane Serhıldanı... İlki, harekete geçirdiği kitlelerin genişliği ve ulaştığı kapsam bakımından, ikincisi doğrudan silahlı niteliği açısından, dinci faşist iktidarı

ve faşist devleti iliklerine kadar sarsan, ecel terleri döktüren iki büyük ayaklanma.

Ya da tam ifade etmeye çalışacak olursak, "devrimden az, ayaklanmadan fazla" bir toplumsal hareket. Dinci faşist iktidar, bu iki devasa ayaklanma ile "hesaplaşmasını" emir-komuta yargı aracılığıyla yaptı.

Kapsam olarak böylesine derin ve geniş her ayaklanma, başarıya ulaşamadığı oranda, "intikam ayinlerini" tetikler. Bu, kaçınılmazdır. Başarıya ulaşamadığı, hasmının sırtını yere getiremediği, "yarı yolda kaldığı", ama aynı zamanda hasmına korkunç sonunu canlı kanlı anımsattığı için, asla affedilmez. Kurulu düzen tehlikeyi bertaraf edip kendini güvende hissettiği ilk anda "bunun hesabını sorar"! Kamuoyunda "Gezi davası" ve "Kobane davası" olarak yansıyan emir-komuta yargılamalar, işte bunun ürünüdür.

Yanlış anlaşılmayı önlemek için hemen belirtelim. Örneğin Gezi Ayaklanmasında emekçi halkın içinden çıkan doğal önderler, yerel ayaklanma öncüleri, ayaklanma geri çekildikten hemen sonra onlarca yıl cezalarla zindanlara atıldılar. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, o ayaklanmanın gerçek kahramanlarını,

devrimcileri zindanlara atmakta bir an olsun tereddüt göstermedi. Gazetemiz eski yazı işleri müdürü Sami Tunca, Platform sözcümüz Ali Ekber Sever, daha pek çok devrimci, ayaklanmanın doğal önderleri oldukları için ağır cezalara çarptırıldılar.

Benzer gelişmeler Kobane Serhıldanı sürecinde de yaşandı. Dinci faşizmin başının o ünlü "Kobane düştü düşecek" sevinç nidalı konuşması, Kürt halkı için bardağı taşıran damla etkisi yarattı ve silahlı ayaklanmayı tetikledi. 35 ili kapsayan 6-8 Ekim Serhıldanı, ancak HDP lideri Demirtaş'ın açıkladığı İmralı mesajından sonra duruldu.

Ayaklanma sırasında hayatını kaybedenlerin büyük kısmı, faşist güçlerce katledildi.

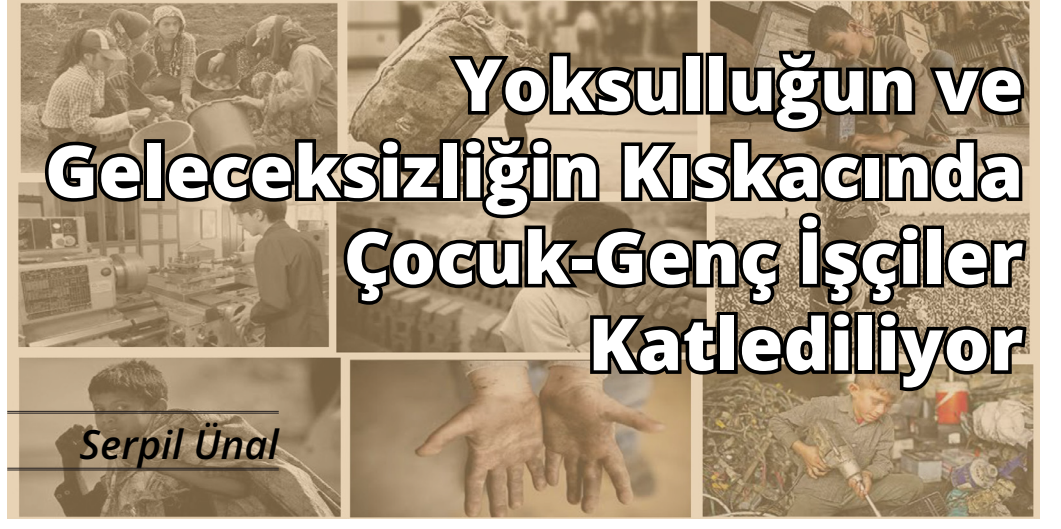
O gece devleti apar topar İmralı'ya gönderip rica minnet ayaklanmanın geri çekilmesini sağlamaya çalışmak zorunda bırakan, HDP'li yönetici ve vekillerin kapısını aşındırmaya zorlayan silahlı ayaklanmanın, Kürdistan'da sokaklara akan toplumsal patlamanın adsız kahramanları, ayaklanma geri çekildikten ve devlet kendini güvende hissettikten sonra en ağır cezalarla yargılandılar. Bir kez daha, tarihin şaşmaz hükmü gerçekleşti. Ayaklanma bir şekilde başarısız olur olmaz, "müesses nizam" harekete geçti, ve ayaklanmacılardan intikam aldı. Daima "yenenler, yenilenlerin ak gömleklerinde sildiler kılıçlarının kanını"!

Bunlar, işin doğasına uygun olarak gerçekleşti. Ama dinci faşizm açısından, bu yeterli değildi. Ve genel olarak da ayaklanmanın yıkıcı öfkesinden yakasını geçici de olsa kurtaran hiçbir iktidar için yeterli değildir. Onlara "kamuoyuna mesaj verecek" adımlar gerekir. Gezi ve Kobane davaları, tam olarak budur.

Bu davalar, topluma, emekçi yığınlara verilen göz dağıdır. Tamamen bu iş için kurgulanır. Sanık sandalyesine oturttukları simge isimlerin, gerçekte bu ayaklanmalarda nasıl rol oynadıkları ikincil plandadır. Önemli olan, o simge isimler üzerinden emekçilere verilen mesajdır. Bunun ötesinde o isimlerin siyasi arenada tuttıkları yer, siyasi kimlikler, siyasi dengeler vb. elbette bir anlam taşır. Tüm bunlar da "hesaplaşmaya" dahildir, ama ikincil derecede.

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, bu tür davalar üzerinden dilediği kadar gözdağı vermeye çalışabilir. Ama ne yaparsa yapsın, yeni ve daha güçlü Gezilerin, Kobane serhıldanlarının önünü alamayacaktır. Çünkü bu ayaklanmaları yaratan şey, birilerinin çağrısı değil, toplumsal yaşamın bizzat kendisidir.

Bugün bu davalar üzerinden emekçilere sopa sallayanlar, yarın halk mahkemesinin sanık sandalyelerini dolduracaktır!

Erol Can Yavuz, Murat Can Eryılmaz, Efe Demir, Muhammed Şahin, Türkmennistanlı Refa, Arda Babuç, Ömer Arslan, Furkan Çiftçi, Arda Günay, Deniz Tutan, Aras Erenuluğ, Baran ve Mehmet Ali Nar, Muhammed Kaan Akılık... Bu isimleri biliyor muyuz?

Peki, Miraç Terazi, Faruk Aktan, Yasin Domba, Yunus Emre Göçer, Arda Tonbul, Ata Emre Akman... Belki daha yakın zamanda ve basına daha fazla yansıdığı için çoğumuz hatırlayacaktır...

Sadece 2023 ayından bu yana, iş cinayetlerinde kaybettiğimiz 13-20 yaş arasındaki çocuk ve genç işçilerden bazılarının isimleri bunlar.

Mayıs ayından itibaren bu isimlere yenileri eklenecek... Oyun oynaması, okula gitmesi gereken ama sanayide, tarımda, moto kuryelikte, inşaatta çalışmak zorunda kalan ve sadece çok basit önlemler alınmadığı için iş cinayetinde katledilen çocuklar, gençler...

2013 yılından bu yana düzenli olarak her ay iş cinayetleri raporu hazırlayan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, bu raporlarında işçilerin iş kollarını, ölüm nedenlerini, cinsiyetlerini, şehirleri ve yaşlarını da kategorilere göre de ayrıntılandırarak kamuoyuyla paylaşıyor.

İSİG Meclisi 23 Nisan ve 19 Mayıs'ta hazırladığı raporlarda çocuk ve genç işçilerin iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirmelerine dikkat çekti.

İSİG Meclisi'nin raporlarına göre son on bir yılda (2013-2024 Nisan) 18 yaşında 205, 19 yaşında 279, 20 yaşında 288, 21 yaşında 231, 22 yaşında 318, 23 yaşında 35, 24 yaşında 342, 25 yaşında 487 genç işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Yine 2013-2024 Mayıs ayı arasında 0-14 yaş arasında 238 çocuk işçi, 125-17 yaş arasında 451 çocuk işçi olmak üzere en az 689 çocuk işçiyi iş cinayetlerinde kaybettik. Her yıl 60-70 çocuk-genç işçi iş cinayetlerinde katlediliyor.

İktidarın kindar ve dindar nesiller yetiştirmek için uygulamaya koyduğu 4+4+4 eğitim sistemi, yoksulluk içindeki ailelerin çocuklarını eğitimden uzaklaştıran, sermaye sahiplerine ucuz emek gücü olarak sunulmasını sağlayan bir proje oldu.

Son yıllarda devlet eliyle kaynak ayrılarak sermaye sahiplerine ucuz

iş gücü sağlamak için 'çıraklık eğitimi' adı altında MESEM projesini hayata geçirmesi de, gelecek kaygısı içindeki birçok ailenin çocuğunu 'bir mesleği olsun' diyerek meslek liselerine göndermesini getirdi.

Asıl neden ise, milyonlarca çocuk ve gencin yoksulluğun, geleceksizliğin pençesinde olması. Eğitime ulaşmanın giderek zorlaşması, hangi üniversiteyi bitirirse bitirsin işsiz kalacak olması, her geçen gün yüzlerce çocuğun, gencin çalışmak zorunda kalmasına neden oluyor.

On binlerce çocuk-genç ya okuyabilmek için çalışmak zorunda kalıyor ki, çalıştığı için yine okuyamıyor. Ya da zaten asgari ücrete mahkum edilen işçilerin, artık ekim yapamayacak hale gelen çiftçilerin, borç içinde devam etmekle kepenk kapatmak arasında çarpınan küçük esnafın çocukları olarak ailelerinin geçimine katkı sağlamak zorunda oldukları için çalışmak zorunda kalıyorlar.

İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi bir süredir çocuk ve genç işçi ölümlerine dikkat çekmeye çalışıyor. Çocuklarımız, gençlerimiz, geleceğimiz dediğimiz çocuklar tarımda, sanayide, inşaatlarda, moto kuryelikte, sokaklarda çalışmak zorunda kalıyor. Birçok işyerinde yeterli İSİG önlemlerinin alınmadığı bir gerçek ama çocuk-genç işçiler söz konusu olduğunda en küçük bir önlem bile söz konusu değil. Çünkü onlar ucuz emek gücü olarak görülüyor. Ve en güvencesiz en tehlikeli işlerde çalışırken, alınabilecek çok basit bir önlem maliyet unsuru olarak görüldüğü için iş cinayetlerinde katlediliyorlar. Yaşamaya devam edenler ise emek sömürsünün en acımasını yaşarken, şiddete, tacize maruz kalıyor. Çalışırken sakatlanmalar, belki meslek hastalıkları da yine çocuk-genç işçileri bekliyor.

Ücretli çalışanların %80'inin asgari ücrete mahkum edildiği, iktidarın yeni bir kemer sıkma politikasını uygulamaya koyduğunu da düşünürsek, çocuklarımızı, gençlerimizi iş cinayetlerinde kaybetmemek için sermaye ve devletin işçi ve emekçileri sömürsünün en katmerlisine, yoksulluğa, açlığa, geleceksizliğe, mahkum eden saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmek zorundayız.

Açlık Savaşları

İnan Çelik

Gazetelerin işçi haberlerine şöyle bir baktığımızda, farklı iş kollarında yaşanan sorunları ve bu sorunların çözümüne yönelik eylem haberlerini görüyoruz. Yaşanan ekonomik krizle gerçek anlamda nefesi kesilen işçiler kuralsızlık ve güvencesizlikle boğuşuyorlar. Sermayeye sınırsızca açılan maden alanları, türlü teşviklerle kurulan Organize Sanayi Bölgeleri, sermaye için çocuk emeği sömürsünün kullanışlı aparatlarından biri olan MESEM'ler eliyle fabrikalara sürülen çocuk işçilerin uğradığı iş cinayetleri...

Pek çok iş yerinde olan bitenlerden sorumlu oldukları gibi "yetkili" sendikaların sendikalarını değiştiren işçilere yönelen saldırıların da işbirlikçi sendikalar eliyle yürütüldüğüne tanık oluyoruz. Bu ikisinin birbirinden farklı olmadığını da. Örgütlenme çalışmasının öncülleri Antep'te oluşturulan kara listelere alınıyor, moto kuryeler her gün farklı bir sorun ve taleple alanlara çıkıyorlar. Her kriz döneminde olduğu gibi krizi kendileri için gerçek fırsata çeviren patronların sadece işten atmalar değil aynı zamanda pek çok fabrikada oluşturdukları kara listelerle birleşen, harekete geçen işçileri ve öncü işçileri hayattan kovmakla cezalandırdıklarını görüyoruz.

TÜİK'e göre, iş aramaktan vazgeçmişler hariç sadece İŞKUR'a başvurularla sınırlanmış işsizlik oranı yüzde 9'larda seyrederken geniş tanımlı işsizliğin yüzde 25'e çıktığını görüyoruz. Dört işçiden biri ailesi ve çocukları ile birlikte açlığa mahkum edilmiş durumda. Orta vadeli program ve ardından açıklanan tasarruf tedbirleri ile kısmen kurallı ve güven-

celi olan kamu işçi ve emekçileri de esnek çalışmaya ve güvencesizliğe sürükleniyor. Çalışma sürelerinin amirlerin insiyatifi ile on saate çıkarılması da haftalık 45 saati tamamlayamayanlar için cumartesi çalışmasının önünün açılması da, uzaktan çalışma yapılan işlerde ortamı ve memuru denetleme yetkisinin amirin eline bırakılması da yeni saldırılardan. Son aylarda sınıf hareketinin görünür şekilde yükseldiği, Antep, Adana, Urfa gibi illerde durgunluk bahanesiyle yüzlerce işçi kapının önüne konuluyor. SANKO gibi fabrikalar küçülme gerekçesiyle işten atmaları hızlandırıyor. Ancak yine SANKO işçilerinden öğreniyoruz ki SANKO'da üretim düşmesi bir yana üretim kapasitesi günden güne artmakta. İşsizliğin tarihi bir noktaya evrildiği, her dört işçiden birinin neredeyse kalıcı olarak işsiz olduğu bu koşullarda açıklanan orta vadeli program ve tasarruf tedbirleriyle sermayeye yeni kaynakların aktarıldığını işçiler görüyor. Bu yıl işsizlik fonundan sermayeye aktarılacak olan kaynağın 350 milyar TL'yi bulacağı da açıkça ifade ediliyor. Sermayeye sınırsız kaynak aktarımı devam ederken işçiler gerçek manada yokluğa, yoksulluğa ve açlığa itiliyor.

İş sınıfının karşı karşıya olduğu saldırılar ve bu saldırılar karşısında sınıfın eylemlerini yazmaya devam etsek sayfalar alacağı kesin. Orta vadeli programın sermayeye sağladığı ayrıcalıklar ve teşvikleri incelemek isteyenler için sosyal medyada bunları araştıranlardan tüm verilere ulaşabilir. Önümüzdeki günlerde gerek büyük ölçekli sendikalı iş yerlerinde

gerekse tekil küçük iş yerlerinde patlayan eylemlerde işçi eylemlerinin yükselişini göreceğiz. Bu dönem, işçi eylemlerini ortaya çıkartırken onların içinde olmayı, örgütlemeyi öncü işçilerin önüne görev olarak koyuyor. Ne var ki bu ortaya çıkacak gerçeklerin bir tarafı. İşçiler, işsizler, onların aileleri ama özellikle işçi çocukları, işsiz çocukları gerçek manada eğitim hayatlarından uzaklaşmakla ve yoksullukla karşı karşıya. Bir burjuva partinin bariz gerçeği saklayamadığı için, okullarda açlıktan bayılan emekçi çocuklarıyla ilgili çağrılar yaptığı bir dönemin içinden geçiyoruz.

Yakın dönemde yapılan bir araştırma açlığın ve yoksulluğun boyutlarını göstermesi açısından önemli: ülkemizde çocukların yüzde 65'i ekmek ve makarna ile besleniyor. Burjuva partilerin buraya yönelik hamleleri sistemin içine yuvarlanacağı açlık ayaklanmalarına yol açmasından korktuğu için. Emekçi çocukların kahvaltı yapamadan, çantasında beslenmesi olmadan okula gittiği bu dönemde her platformda neler yapılabileceği tartışılmalıdır. Bu soruna yönelik çözüm ve örgütlenme dinamikleri toplumun en geniş katmanları ile birlikte değerlendirilmeli ve tüm yönleriyle dayanışma harekete geçirilmelidir.

Çalışma Bakanlığı tarafından temmuz ayında emekliye çok düşük bir zam verileceği, asgari ücretlilere zam yapılmayacağı şimdiden ilan edildi bile. Bu bizlere temmuz sonrası yaşanacakların daha ağır sonuçlar doğuracağını gösteriyor.

Böyle bir dönemde durmaya vaktimiz, izlemeye hakkımız yok.

Donbass İzlenimleri-1

Dünya Anti-Emperyalist Platformu olarak Lugansk Halk Cumhuriyeti'ne yapılacak dayanışma gezisi için Moskova havaalanına indiğimizde, doğrusu ne ile karşılaşacağımızı bilmiyorduk.

Platform'dan yoldaşlarla Moskova'da buluşacaktık.

Mücadele Birliği Dergisi adına katıldığımız Platform delegasyonunda G.Kore Yeni Demokrasi Partisi, Belçika Komünist Partisi, Sırbistan Yeni Komünist Partisi, Yunanistan (Collective of Struggle for the Revolutionary Unification of Humanity, Greece) temsilcileri vardı. Delegasyonun üyeleri bizden önce Moskova'ya varmışlardı. Moskova havaalanında (Sheremetyevo) ilk dikkati çeken, sıkı güvenlik önlemleri oldu. Pasaport kontrol noktalarının olduğu salonda bekletilen yaklaşık 40-50 civarında insan vardı ve bunların çoğu Orta Asya ülkelerinden gelenlerdi.

Moskova'da Crocus Belediye Binası'na yönelik faşist saldırının etkileri sürüyordu anlaşılıyor.

Kontrol noktasından ayrılıp çıkış kapısına vardığımda Ukraynalı komünist bir yoldaş beni bekliyordu. Mayıs'ın ilk haftasında karlı soğuk bir hava ile karşılaştık.

Yaklaşık iki saatlik yolculuk sırasında beni karşılayan Ukraynalı komünist yoldaşla sohbet imkanım oldu.

Komünistler Her Yerde

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi hakkında doğru dürüst bilgi sahibi olmamaları dikkatimi çekti. Oysa, Türkiye'ye büyük önem veriyorlardı. Buna rağmen Türkiye ile ilgili bilgileri oldukça yüzeysel ve günlük gazetelerden öğrendiklerinden ibaretti. Kürdistan ve Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi dahil buna.

İnternette, Türkiye ve Kürdistan'daki mücadeleye ilişkin eski haberlerin, devletin işlediği katliamların, devrimci hareketin tarihini özetleyen linkleri vb. verdik. Sınıf savaşının bu derece şiddetli ve sert olmasına; zindanlarda 30-40 yılını geçiren devrimci ve komünistlerin varlığına şaşırdılar.

Zafer Bayramı

Ertesi sabah 9 Mayıs, faşizme karşı "Zafer Bayramı" kutlamaları vardı. Aynı gün Rusya-Ukrayna, NATO, ABD vs arasında süren savaşta, Rusya Ordusunun ele geçirdiği tank ve benzeri zırhlı araçların sergisi vardı.

"Zafer Bayramı" kutlamaları Kızıl Meydan'daydı. Güvenlik gerekçesiyle sınırlı sayıda insana izin verilmişti. Delegasyona rehberlik edene Ukraynalı yoldaş bizi, zırhlı araç sergisinin olduğu "Zafer Parkı"na götürdü.

Henüz metrodayken olağanüstü havayı sezdik. İnsanlar akın akın ve büyük bir coşkuyla, ellerinde zafer bayrakları, kimi gruplar halinde marşlar söyleyerek bir yöne doğru gidiyorlardı. Kısa bir şaşkınlıktan sonra, bunların

Zafer Parkı'ndaki sergiye gittiklerini anladık.

Parka yaklaştıkça insan akını insan seline dönüşüyor; kalabalık arttıkça artıyordu. Moskova halkının ilgisi anlatılacak gibi değildi. Aileler, çocuklarıyla birlikte, bayramlık kıyafetlerle, faşizme karşı kazanılan zaferi kutlamaya gelmişti. Faşizme karşı zafer kazanmış bir halk olmanın gururunu yaşadıklarını yüz ifadelerinden, bayramlık kıyafetlerinden, hal ve davranışlarından; kısaca her hallerinden anlamak mümkündü.

Zafer Parkına giriş, yine güvenlik önlemleri nedeniyle, arama-kontrol noktalarından geçilerek mümkündü. Aramalar sıkıydı. Yan yana dizilmiş onlarca arama noktasına rağmen, parka girmek için epey beklemek zorunda kaldık.

Kuşaktan Kuşağa Sovyetlere Bağlılık

Parkın büyüklüğü şaşkınlık vericiydi. Bir ucundan diğer ucunu görmek mümkün değildi. Devasa büyüklükte bir parktı. Çoğu Sovyet sembollerini taşıyan, Kızılordu askeri kıyafetleri giymiş çocuklar, küçük boyutlu Zafer Bayraklarını sallayarak ya da oyuncak silahlarla sağa sola koşuşturuyorlardı. Rusya halkı, çocuklarını anti-faşist ruhla, Sovyetler Birliği anılarına bağlılıkla yetiştiriyordu. Bunu her adımda gözlemlemek ve hissetmek mümkündü.

Yaşlı ve gençlerden oluşan bir grubun yanından geçiyorduk. Grup, Sovyetler Birliği dönemine ait marşlar ve şarkılar söylüyordu. Çok uzak bir noktada bir sahne gözümü çarptı. Kocaman sahnede müzik grubu yerini almış yine Sovyetler Birliği dönemine ait şarkılar, marşlar söylüyordu. Rusça bilmememe rağmen, geçmişten kullandığımızda kalan tınıyla marşların Sovyetler Birliği dönemine ait olduklarını kolayca anlayabiliyordum.

Genç bir kadın dikkatimi çekti. Tek başına, kocaman bir SSCB bayrağı takılmış uzun sopasını omzuna dayamış bir yere yetişmeye çalışır gibi yürüyordu. Daha sonra onun, bizim birazdan gezeceğimiz müzeye gittiğini anladık. Sovyetler Birliği'ne özlem ve sevgi duyanların sadece eski yaşlı kuşaklar olduğu, katıksız bir burjuva ve Sovyet düşmanı bir yalandı. Bunu, metrodan itibaren gözlemlemeye başlamıştım.

Parkın müzeye yakın bölümünde faşizme karşı kazanılan zaferin anısına dikilmiş kocaman bir anıt vardı. Anıtın yüksekliği belki de 50-60 metreden fazlaydı. Anıtın en üst ucuna "melek" figürü yerleştirilmişti. Ukraynalı yoldaş, bu figürün Yeltsin zamanında, karşı devrimciler tarafından yerleştirildiğini söyledi. Direk biçimindeki anıtta, faşizme karşı savaşta yer alan bütün şehirlerin sembolleri vardı. Leningrad, Stalingrad, Moskova, Kursk... onlarca şehir. Bu şehirler, Hitler faşizminin bozguna uğratılmasında büyük kahramanlıklar ortaya koyan kentlerdi. Ortamda tam bir "Zafer Bayramı" havası vardı. Orta Asya ülkelerinden oldukları belli olan bazı aileler, kadınlar, gençler, Hitler faşizmine karşı savaşta ölen babalarının, büyük babalarının resimleriyle gelmişlerdi. Aradan yetmiş yıl da geçmiş olsa unutmuyorlardı.

"Zafer"e Yakışır Bir Müze

Müze, bu anıtın hemen yanındaydı. Sovyet eski marşları müzenin önüne konan ses düzeninden geliyordu. Müzenin önünde giriş için bekleyen çok büyük bir kalabalık vardı. Sırada beklerken bir görevli, el-kol işaretleriyle arka kapı girişini işaret etti; oraya yöneldik.

Girişte herkes, montunu, paltosunu, sırt çantasını vb. vestiyere bırakmak zorundaydı. Gerekeni yapıp içeri girdik. Hemen girişte, salonun iki tarafında, yaklaşık iki metre yüksekliğinde, yirmi metre uzunluğunda iki dijital pano vardı. Binlerce ve binlerce resim sürekli akıyordu. Bunlar, faşizme karşı "Büyük Anavatan Savaşı"nda ölenlerin

resimleriydi. Resimlerin ortasında biraz büyükçe, sürekli değişen bir resim yer alıyordu. Bu da Kızılordu'da büyük kahramanlık gösteren komutanları gösteriyordu. Rusya halklarının faşizme karşı savaşta toprağa düşenlerin anılarına olan bağlılık anlatılacak gibi değildi.

Sürekli sirkülasyon halindeki insan kalabalığı, binlerce ve binlerceydi. İnsan adım atmakta zorlanıyordu. Sonunda Ukraynalı yoldaş bizi savaşın canlandırıldığı bölümlere götürdü. Her şehirde verilen savaş için ayrı ayrı kocaman odalar ayrılmıştı. Orada Sovyet sanatının bütün ihtişamını görebiliyorduk. Önce Stalingrad savaşını anlatan bölüme girdik. Muazzam bir derinlik verilmiş sahne biraz aşağıda, izleyiciler biraz yüksekte ve beş on metre uzakta duruyor. Sahneye bakarken savaş bütün canlılığıyla hayal edebiliyor, ruhunuzda hissedebiliyorsunuz. Öyle ki, savaşın hemen gözlerinizin önünde, açık bir alanda, gökyüzünün altında sürdüğünü sanıyorsunuz.

Arkasından Moskova, Leningrad, Kursk tank savaşının canlandırıldığı odaları geziyoruz. Savaşın dönüm noktalarından biri olan "Kursk Tank Savaşı" aynı şekilde, sanki yanı başınızda sürüyormuş duygusuna kapılıyorsunuz.

Odalardan çıktık. Savaşta kullanılan hafif silahlardan örnekleri görüyoruz her tarafta. Bunlardan biri,

o dönem için en modern silah sayılabilecek, uzunca bir tüfeği andıran, anti-tank silahıydı. Ukraynalı yoldaş, Donbass ayaklanması ve sonrasında gelişen savaşta, faşist Ukrayna birliklerine karşı bu silahın da kullanıldığını anlattı bize. Miadını doldurmamıştı anlaşılır.

Lenin, Stalin resimleri, devrimin bu önderleriyle ilgili gazete küpürleri özenle korunmuş. Müze, kocaman bir binaydı. Üst katları vardı ancak biz zaman darlığı nedeniyle üst katlara çıkamadık. Saatlerdir oradaydık ve ancak küçük bir bölümünü gezebilmiştik müzenin.

Silahlardan Bir Sergi

Yürüyüş güzergahımız Ukrayna faşist birliklerinden ele geçirilen NATO vb. silahlarının sergilendiği alana doğru gidiyordu. Oraya yaklaştığımızda binlerce insanın sıra beklediğini gördük. Sıraya girdik. Küçük bir nehri andıran ve oldukça yavaş ilerleyen insan sırasında bir saate yakın beklemek zorunda kaldık. Moskova halkı emperyalistlerden ele geçirilen ağır silahları görmek için akın etmişti parka.

Ailelerin büyük bir bölümü çocuklarını birlikte getirmişlerdi. Çocuklarını emperyalizme ve faşizme karşı anavatanı savunma duygusuyla yetiştirmeye çalıştıkları çok açıktı. Savaştan korkan değil, anavatanı emperyalistlere ve faşizme karşı savunmaya; bunun için savaşmaya hazır bir nesil yetiştiriyorlardı. Etrafı süzerken, şu duygu kendiliğinden oluştu bende: Bu halk emperyalizme ve faşizme karşı yenilmez.

Ele geçirilen silahlar ve zırhlı taşıyıcılar arasında neler yoktu ki...

Almanların o pek övündükleri Leopard 2, ABD'lilerin şişire şişire bir hal oldukları Abraham tankları, İngiliz, İsveç, Danimarka vb. tanklarından tutalım da, Türkiye'nin personel taşıyıcı Kirpisine kadar ne ararsanız hepsi mevcut; orada, sergide yatıyorlardı. Emperyalistlerin silah koalisyonu vardı anlayacağınız.

Devam edecek...

Berfo Ana

Kenan Kızıl

Hala açık Dayika Berfo'nun oğlu Cemil Kırbayır'ı bekleyen kapısı. Kars'ın bir dağ köyündeki o kapı 1980'den beri bir kez bile kilitlenmedi. Kapı hep açıktı ve Berfo, bir ömür bekledi, ama Cemil hiçbir zaman geri dönmedi. Cemil Kırbayır, 1980'de faşist cunta askerleri tarafından gözaltına alındı ve bir çok örneğinde olduğu gibi bu onun son görülüşüydü.

Berfo ana son soluğuna kadar oğlunu bekledi. Önce sağ olarak, yıllar sonra ise ölüsünü istedi. Kim bilir bir annenin oğlunun öldüğünü kabul etmesi nice zor, nice ağır bir histir. Kor bir taşı bastı ak sinesine Berfo; sağ aldıkları oğlunun ölüsünü isterken. Yine de "Cenazemi verin" diye yetkililerin karşısına dikilirken, Galatasaray Meydanı'nda oğlunun resmini bir çınar gibi elinde taşıırken, hala bir ümit Kars'taki o evin kapısını kilitlememişti. İmkansız da olsa bir ümitti son nefesine kadar sarıldığı.

Dayika Berfo gözlerini yumduğunda ne bir mezar vardı elinde, ne de Cemil geri dönmüştü. Çok görülmüştü ona üstünde ağıtlar yakacağı bir mezar. Çok görülmüştü bir anneye koparıp aldıkları oğlunun cansız bedenini bile. Berfo gitti yüreğindeki acıyla ve bizi öksüz bırakarak... Evinin kapısı hala açık ve Cemil hala dönmedi.

Hikaye bitmedi... Açık kapının nöbetini Cemil'in kız kardeşi Fatma Kırbayır aldı. Elinde kardeşinin fotoğrafı ve Galatasaray Meydanı'nda Cumartesi insanların arasında; bir bayrak gibi taşıyarak yarasını, seslendi, kardeşinin cenazesini istedi. Yıllar geçti, bu kez de dayika Fatma'yı kaybettik. Annesine verilmeyen şey ona da verilmemişti. Ne ağıt yakılacak bir mezar, ne de sarılacak bir parça toprak.

Acılardan bahsetmek mutlu etmiyor, farkındayız. Hatta bazıları bu türden yazıları okumuyor bile. Bazıları umursamıyor. Fakat bunlar gerçekler, mutlu etmese de arkasını dönenler olsa da. Acılarını yok sayan bir toplum gerçekten mutlu olabilir mi? Her insan mutluluğun peşinde, hepimizin hayalleri var olmalı da. Fakat insan bencilce mutlu olamaz. İçinde yaşadığı toplumun acılarına kayıtsız bir mutluluk, mutluluk mudur acaba, daha doğrusu, nasıl bir mutluluktur.

Başkaları dediğimiz, bütün onca insanın çektiği acıların bizim mutluluğumuzun önündeki engel olduğunu ne zaman anlayacağız. Gerçek acı kabul etmesek de... Sistem bizi sadece sömürüyor, mutluluğumuzu da elimizden alıyor. Çalıyor bir şeyler ediniyoruz ama bunun mutluluk olduğunu sanmaktan öte elimize ne geçiyor. Sizce bu üzerine düşünmeye değer, değil mi?

Kandırmayalım kendimizi, dürüst olalım kendimize. Berfo'nun kapısı kapanmadıkça hangi mutluluktan, özgürlükten bahsediyor olacağız. Direndiği-

miz gerçek bizden daha güçlü. Kabul etmesek ne yazacak. Bundan otuz iki yıl önce faşistler Cemil'i ve nice Cemilleri öldürdüğünde mutluluğumuzun ve özgürlüğümüzün birer parçasını öldürdüler. Durduramadık. Devam ettiler... Cemiller yok edildi Berfolar acı çekti ve biz özgürlüğümüzden ve mutluluğumuzdan daha büyük parçalar kaybettik. Kaybetmeye devam ediyoruz. Bu yüzden kalbimizdeki yaradır Berfo'nun açık bıraktığı o kapı ve oncası. Kapanmadan da her biri tek tek kalbimiz ve ruhumuz iyileşmeyecek.

Bu duygusal bir ajitasyon değil. İnanmayanlar, umursamayanlar elbette olacak. Hatta niyetimizi sorgulayanlar da. Fakat onlara soracağımız şey mutluluktan ne anladıklarıdır. Mücadeleden, özellikle sınıf mücadelesinden bahsettiğimizde, "yine mi" diye yüzünü ekşitenler. Nasıl bir çözüm öneriyorlar. "Bana ne" veya umursamazlık dışında. Bir insan böyle öldürülmüşse, pardon, bir çok insan böyle öldürülmüşse. Hak, yasa, düzen, adalet, hümanizm ve ve ve hangisi bir çözüm getirebilir ki? Kendimize bir soralım bir tek Berfo, bir tek Cemil için bu dünya neden alt üst olmuyor. Bir gün devlet güçleri geliyor, evladınızı alarak gidiyor ve size ne ölüsünü ne de dirisini geri veriyor. Sadece bu bile bir isyan sebebi değil mi?

Bunların hepsi birer soru, ama gene de esas soru bu değil. İnsanın insanı sömürdüğü bir dünyada gerçekten mutlu olmak mümkün müdür? Kimse kendini aldatmasın, değildir. Sistemle hesaplaşmayı sonuna kadar götürmeyen her yol, eninde sonunda onunla uzlaşmaya ve yaptıklarına ses etmemeye başlayacak ve bir süre sonunda ona hizmet etmeyi geçip suçlarına ortak olacaktır. Sömürünün olduğu yerde tarafsızlık zaten imkansız ama hepsi bu değil, adı konmasa da, bir çeşit suça ortaklıkta vardır.

Bir doktor düşünelim, hastaya bilerek müdahale etmiyor ve hasta ölüyor. Herhalde kimse doktorun yaptığının cinayet olduğuna karşı çıkmaz. Bazen yapmak, bazen de yapmamak suçtur. O halde masumiyetimizi ya da suçumuzu ispatlayan soru şu; cinayet işleyen bir devleti kim durdurabilir.

Hatta insanı sömüren kapitalist sisteme kim son verebilir. Cevabı hepimiz biliyoruz, bizim sırtımızdan geçinen, bizi mutsuz eden, bizi işlediği suçlara dolaylı olsa bile ortak eden bu sisteme ve onun celladına, nice Cemilleri yok eden, Berfoların canını böylesine yakan bu celladı kim durduracak. Yapılacak şey belli.

Gerekçelere ve mazeretlere sığınmayalım, bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Dertlenmelerimiz, ağlamalarımız, üzülmelerimiz faydasız. Köklü değişimlerin elbet bir bedeli var. Bu bedel hem bireysel hem de toplumsal bazda yaşanacak. Fakat soru bu değil yarına ne bırakacağımızdır. Yaşlanacağız ve öleceğiz ve ardımızda acılar içinde anneler işkence gören binlerce genç ve nice Cemiller. Bizden sonra bizden nasıl bahsedilecek. Yarına bırakılacak miras bu mu?

Bir kapı var. Kapı, bizim ile yarının, bizimle şafağın arasında, bizimle mutluluğun arasında. Anahtarsa ellerimizde. Fakat o kapıyı açmıyoruz. Gerekçemiz ne? Kapıyla bizim aramızda Cemiller'in katilleri var. İşkenceciler var. Kadın katilleri var. Küçük çocuklara tecavüz eden alçaklar var, iliğimizi sömüren kan emiciler var. Yani bütün bu irin, cellatlık ve sömürü yolumuzun üstünde. Bir avuçlar ve hayatımızın canına okuyorlar. Tükürsek boğarız ama yapmıyoruz neden. Yarına bu korkaklığı mı bırakacağız.

Neden yarına güzel bir dünya bırakmayalım. Berfolar, Fatmalar mutlu olsa, güzel olmaz mı? Daha güzel olmaz mı emekçiler mutlu olsa. Daha güzel değil mi şu berbat hayatın yerine daha güzel bir yaşamı ilmek ilmek örmek. Anlamak zorundayız, o kapı kendiliğinden açılmayacak. Kimse bizim için bunu yapmayacak. Ya da her şeyi unutacağız ve hayatlarımıza devam edeceğiz. İki parça gözyaşı bir parça vicdan... Hiçbir şey yapmayacağız. Bu da bir çözüm, en kolay olanı ne sevgilere öfkeyle sarılmak ne o kapıyı açmayı denemek. Bize ne, yarından, gerçek mutluluktan... Belki de budur yaşamak. Belki de umurumuzda bile olmamalı, hala açık duran Kars'taki o kapı.

Gwangju Halkının Direniş Ruhunu Takip Edelim Yoon Seok-Yeol'u Devirelim!

Gwangju'da 18 Mayıs'ta, Dünya Anti Emperyalist Platformu ve Amerikan Karşıtı Mücadele Karargâhı, "Gwangju Halk Mücadelesinin Ruhunu Devralın! Yoon Seok-Yeol'u Devirin! ABD Güçleri Geri Çekilsin" şiarıyla gerçekleşen Küresel Anti Emperyalist Mücadele, Gwangju'daki eski Jeonnam İl Müdürlüğü önünde gerçekleştirildi.

Yürüyüş, yaklaşık 600 işçi, genç öğrenci ve kadının, Yoon Seok-Yeol'un devrilmesi ve ABD ordusunun geri çekilmesine dair sloganları ile başladı ve yürüyüş boyunca Gwangju halkının direnişinin ruhunu miras alma sözleri verildi. Gwangju Halk Ayaklanmasının 44. yıldönümü anması kültürel gösteriler, mitingler ve yürüyüşlerle devam etti.

Yürüyüş öncesi yapılan anmada katılımcılar, anti emperyalist mücadeleye hayatlarını adayan devrimciler anısına saygı duruşunda bulunup "Göç Yürüyüşü"nü söylediler.

İlk olarak kültürel bir gösteri düzenlendi. Halk şarkıcısı Choi Do-Eun sahneye çıktı. Choi Do-Eun ilk olarak "Devrimin Mücadele Ruhu" şarkısını seslendirdi ve ardından dünyayı eşit ve barışçıl bir dünya haline getirme arzusunu dile getirdi.

Daha sonra Hope Bird (Umut Kuşu) sahneye çıktı. Hope Bird, "2 Mayıs Şarkısı", "3 Mayıs Şarkısı", "Geriye Baktığımda Bile" ve "Dinle, Yankee" şarkılarını seslendirdi. Özellikle "Geriye Baktığımda Bile" müziği eşliğinde gerçekleştirilen "Bayrak Dansı" büyük ilgi topladı.

Bu gösterinin ardından yapılan konuşmalarda sık sık "Gwangju Halk

Direnişinin Ruhunu Miras Alalım ve ABD Ordusunu Dağıtalım!" ve "Filistin'i Kurtaralım!" vurgusu hakimdi.

Açıklamalar Sırbistan'ın Yeni Yugoslav Komünist Partisi Merkez Komite üyesi Milos Karavezic, Lübnan Komünist Partisi'nden Adham Sayed ve Halkın Demokratik Partisi danışmanı Ahn Hak-Seop tarafından yapıldı.

Kendisini emperyalist NATO işgalinin kurbanı bir ülkeden biri olarak tanıtan Sırbistanlı Milos Karavezic, bundan 25 yıl önce bugün, Kore Yarımadası gibi Sırbistan'ın Kosova ve Metohija bölgelerinin de NATO tarafından işgal edildiğini söyledi.

25 yıl önce NATO bombardımanlarında binlerce vatandaşın hayatını kaybettiğini, 2014'ten 2022'ye kadar da on binlerce insanın Ukraynalı faşistler tarafından öldürüldüğünü veya yaralandığını, emperyalistlerin

en büyük kurbanlarının ise Filistin halkı olduğunu söyledi.

İşçi sınıfının, özellikle de gençliğin temel görevinin emperyalist kampın hegemonyasını yıkmak olduğunu belirterek, sözlerini "Yaşasın Anti Emperyalist Mücadele! Yaşasın Dünya Anti Emperyalist Platform! Birleşmiş Bir Halk Asla Yenilmez!" diyerek bitirdi.

Adam Sayed, İsrail'in Ortadoğu'da ABD'nin askeri üssü olduğunu ve soykırımın 7 Ekim'de değil, yüz yıl önce başladığını söyledi ve "bugün Filistin'in yanında yer almak, ilerleme ve kurtuluş için mücadele eden tüm halkların yanında yer almak anlamına gelir" dedi. ABD emperyalist rejiminin devrilmesi, yalnızca Arap ülkeleri için değil, Kore halkı için de yok olma tehlikesini ortadan kaldıracak diyerek bunun barış ve istikrarın önünü açacağını ilan etti.

Ahn Hak-seop ise 1980'de Gwangju halkı, Chun Doo-hwan ve Roh Tae-woo'dan oluşan yeni askeri güçlerin darbesine karşı çıktı ve sonuna kadar silahlarla savaştığını belirterek, "Gwangju bir devrim şehridir" dedi.

Daha sonra ABD'nin bölünmenin ana suçlusunu ve Kore halkının düşmanı olduğunu ve savaşın ne zaman çıkacağını bilmediğimizi, yabancı güçleri defetmeleri gerektiğini ve Yoon Seok-jeong rejimini devirmeleri gerektiğini vurguladı. Aynı zamanda, "Ortak küresel anti emperyalist mücadeleyi güçlü bir şekilde yürütelim" diyerek çağrı yaptı.

bu topraklardan kovmak ve kendi çabalarımızla halk iktidarını kurmak için, özgürleşmiş Gwangju için mücadelemiz devam edecektir" diye vurgulandı.

İngiltere'den CPGB-ML Başkan Yardımcısı Joti Brar kapanış konuşmasında şunları söyledi: "Dünyanın dört bir yanındaki insanlar yalnızca birlikte direnmeye başlamakla kalmadı, aynı zamanda Siyonist savaş makinesinin gidişatını durdurmak için kolektif güçlerini kullanmaya da başladılar ve işçiler emperyalist güçlerin suçlarına karşılık vererek, emperyalistleri engelleyecek gücümüzün olduğunu gösterdi. Üstelik bizim emeğimiz olmasa Siyonistlere ne silah, ne de malzeme ulaştırılmazdı" diyerek, İsrail'in katliamına karşı kitlesel bir hareket başlatmak için tüm işçilerin öğrencilere katılması gerektiğini ekledi.

Son olarak, "Yöneticilere bir rapor! Suçlarınızı durduracağız ve soykırım savaşı yenilgiyle sonuçlanacak! Bugün binlercemiz, milyonlarcamız Filistin halkıyız!" diye haykırdı. Katılımcıların hep birlikte Enternasyonal Marşını söylemesinin ardından, Gwangju halkının direniş ruhunun bu topraklarda hâlâ aktığını gösteren ve ABD'yi topraklarından göndermek istediklerini çok net ortaya koyan anma ve yürüyüş büyük bir coşku ile tamamlandı.

Halkın Demokrat Partisi'nin savaş karşıtı özel komitesi başkanı Cha Eun-jung, eş zamanlı küresel anti emperyalist mücadeleye ilişkin "Üçüncü Dünya Savaşı'nın Alevleri Doğu Asya'ya Yayılıyor" başlıklı açıklamasını okudu.

Yürüyüş, ön planda devasa bir pankartla başlarken, katılımcılar "Kahrolsun Yoon Seok-yeol!" dediler. "ABD Birlikleri Geri Çekilsin!", "ABD Emperyalist Savaş Saldırısını Durdurun!", "ÖZGÜR FİLİSTİN", "Gwangju Halkının Direnişinin Ruhunu Miras Alın! Yoon Seok-yeol'u Devirin!", "ABD Ordusunu Geri Çekin!", "Kahrolsun Japon Yanlısı Hain Ve Amerika Yanlısı Saldırgan Yoon Seok-yeol!", "Kahrolsun Doğu Asya'daki Nükleer Savaşın Provokatörü Yoon Seok-yeol!" sloganlarıyla yürüdüler.

"Gwangju Halk Ayaklanması

Ruhunu Takip Ederek Yoon Seok-yeol'u Devirelim!", "Gwangju Halk Ayaklanması Ruhunu Takip Ederek ABD Emperyalist Saldırgan Güçlerine Son Verelim!", "Halk Demokrasisi Dünyasını Aşağıdakilere Göre Geliştirelim: Gwangju Halk Ayaklanmasının Ruhunu!", "Filistin'i Kurtarın! Filistin'e Zafer!", "Özgür, Özgür, Filistin!" ve "Nehirden Denize, Filistin Özgür Olacak!" sloganları Geumnam-Ro bölgesinde yankılandı.

Yürüyüş sırasında "Bugün burada duran gençlerimiz ve öğrencilerimiz, askeri faşist rejimi takip eden Yoon Seok-yeol'un faşist diktatörlüğüne karşı duran bugünün Park Jong-cheol'u, bugünün Lee Han-yeol'udur" denilirken, "Yoon Seok-yeol karşıtı protestonun ön saflarında savaşalım" çağrısı sık sık tekrarlandı. "ABD'nin kurduğu ve ABD tarafından kontrol edilen Amerikan yanlısı gücü

Güney Kore'de Okul İşçilerini Ziyaret

Güney Kore'de Kadınların yoğun çalıştığı bir sektör olan okullarda çalışan işçilerle, örgütlü oldukları Eğitim Sivil Görevlileri İşçi Sendikası binasında savaş üzerine konuştuk.

Belçika'dan gelen Josef Bossyut Ukrayna üzerine aktarım yaparken, biz de Türkiye'den gelen Mücadele Birliği Platformu adına Filistin'de süren savaş üzerine tarihsel bir aktarım yapıp gelen sorular üzerine işçi sınıfı olarak bu savaşı durdurmak için neler yapılabileceği üzerine bir konuşma yaptık.

Gwangju'da Eğitim Sivil Görevlileri İşçi Sendikası Üyeleri ile Buluşma'da yaptığımız konuşmayı paylaşıyoruz.

Sizlerle burada tanışmaktan büyük onur duyuyoruz. Sizi en devrimci duygularla selamlıyoruz.

Örgütümüzün Filistin kurtuluş örgütleriyle yakın ve tarihi bağları var.

Öncelikle burada çalışırken yaşadığımız sömürü ile Filistin halkının yaşadıklarının sebebi aynı emperyalist kapitalist sistemdir. Bizleri saatlerce, kötü çalışma koşullarında sömürerek elde ettikleri karlarla ve o karı korumak için dünyanın başka bir yerinde halklara savaş açıyorlar. Halklar direndiğinde ise soykırıma varan katliamlar yapıyorlar.

Türkiye'de de birçok platform tarafından eylemler yapılıyor, özellikle devrimci sendikalar Filistin halkı ile dayanışmayı işçilerin gündemine

taşımaya çalışıyor. Türkiyede hatta dünya genelinde yapılan eylemlerin yeterli olmadığını soykırımın devam etmesinden görebiliyoruz

FHKC Merkezi yayınladığı bir basın bülteninde, başta liman işçileri olmak üzere sendikalara, Siyonist varlığa giden, özellikle silah, petrol ve gaz taşıyan gemilere yükleme yapmama çağrısı yaptı.

Eylemlerin özellikle bu yönde örülmesi ve İsrail ile olan ticari ilişkilerin kesilmesini sağlamak gerekiyor. Sendikaların Siyonist oluşum ve sendikalarıyla ilişkilerini kesmelerini

sağlayacak özel çalışmalar yapılmalı, kapsamlı bir boykot teşvik edilmelidir. İsrail ile ilişkileri kesmeyen şirketleri işgal eylemleri, ABD ve İsrail elçilikleri önünde eylemler yapılabilir.

Tüm bunların yanında asıl olarak süregelen 3. Dünya savaşı karşısında anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek ve kazanmak gerekiyor. Emperyalizmi ve kapitalizmi yenip halk iktidarını kurduğumuzda dünyanın diğer yanındaki halklar ve işçi sınıfı da kazanacaktır, Kore kazanırsa Filistin, Filistin kazanırsa tüm insanlık özgür olacaktır.

2024 İstanbul 1 Mayıs'ı ve Ardında Bıraktıkları

K. Taylan Kızıldağ

2024 1 Mayıs'ını Türkiye, Kürdistan ve dünya genelinde işçi sınıfı ve emekçi halklar kitlesel bir şekilde sokakta karşıladı. Sermaye egemenliğinin sömürü, faşist baskı, sosyal yıkım ve savaş politikalarına karşı yaşlı dünyamızın dört bir yanında milyonlarca emekçi alanlara aktı. Açlığın, geleceksizliğin, yoksulluğun, işsizliğin, faşist baskıların Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının yaşamlarını dayanılmaz hale getirdiği böylesi bir süreçte 2024 1 Mayıs'ı işçi sınıfının ve emekçi halkların sınıf kinini ve düzene öfkesini dile getirdiği bir gün oldu. Sokağa taşan kitlesel öfkenin öne çıkması ve özellikle de sermayenin, faşizmin ve sendikal bürokrasinin koyduğu barikatların aşılma mücadelesi önemli bir eşikti.

Yaşadığımız toprakların dört bir yanında yüz binlerce işçi, emekçi, genç, emekçi kadın sokakları kendi talepleriyle kitlesel bir şekilde doldururken, 2024 1 Mayıs'ında tüm gözler yine Taksim'e çevrildi. Mart ayının ortasından itibaren Mücadele Birliği Platformu olarak aralarında bizlerin de olduğu 20'ye yakın devrimci kurum 2024 1 Mayıs Taksim Platformu'nun kuruluşunu ilan ederek süreci güçlü bir şekilde örgütlemeye başladık. Sanayi havzalarından, emekçi mahallelere, kent meydanlarından emekçilerin kullandığı toplu taşıma hatlarına kadar geniş bir alanda bildiri dağıtımları ve afiş çalışmaları ile etkin bir faaliyet yürütüldü. Her kurumun kendi özel çalışmasını yürütmesiyle birlikte devam eden ortak çalışmalara devrimci coşku ve hareketlilik egemendi. Düzenli olarak toplantıların alındığı ve sürecin kolektif irade ile örgütlenmeye çalışıldığı bu bileşende Leninistler olarak disiplinli, koordineli ve planlı şekilde sürece dahil olduk. 1 Mayıs faaliyetleri emekçi mahallelerde açlığın pençesinde yaşayan işçi, emekçilerin oldukça dikkatini çekti ve gittiğimiz her yerde hem ilgiyle karşılandık hem de her şeye rağmen 1 Mayıs'ın Taksim'de olacak olmasının heyecan uyandırdığını yoğun bir şekilde gözlemledik. Sürecin en başından itibaren Taksim'de olunacağını ilan edilmesi ve birleşik, devrimci, militan

bir 1 Mayıs için Taksim çağrılarının güçlü bir şekilde yapılması bu toplama odak noktasına taşıdı. Aynı zamanda katledilen işçiler için yapılan eylem de işçi sınıfının kendi talepleri ile Taksim'de olması için önemli bir çağrı niteliğindedir.

Nisan ayının başında kurumlarla birlikte platform adına DİSK ile gerçekleştirdiğimiz görüşmede 1 Mayıs'ın bölünmemesi gerektiğini ve sürecin sosyalistler ile birlikte örülmesi gerektiğini belirtsek de DİSK yönetimi sınıf işbirlikçisi rolünü ve 1 Mayıs'ın ortak örülme iradesini baltalama çabalarını bırakmadı. İşçi sınıfının devrimci özneleri yerine CHP gibi bir sermaye partisi ile sürecin yürütülmesi, Taksim'in 1 Mayıs günü açılması için devlet ile pazarlıklar yapılması bu süreçte bu sınıf işbirlikçisi tutumlardan birkaçıdır. DİSK'in bu tutumu, emek ve meslek örgütlerinin DİSK'e benzeyen ikircikli tutumları ve sosyal reformist kesimlerin sendikaların planı dışında herhangi bir irade koyma gibi bir yaklaşımlarının olmaması süreci zayıflattı. KESK bu süreçte DİSK'in bu tutumuna tepki olarak sosyalist güçler ile ortak toplantılar olsa da bu toplantılar bilgilendirme ve görüş alışverişi yapmanın ötesine geçip, sürecin önünü açan bir yere oturmamıştır. Bileşeni olduğumuz 2024 1 Mayıs Taksim Platformu olarak daha geniş bileşenlere yaptığımız ortak eylem ve birlikte hareket çağrıları da süreç içinde yeterince karşılık bulmadı.

1 Mayıs yaklaşırken faşist devletin meydanı açmayacağı, DİSK ve CHP'nin yaptığı "kulis faaliyetlerine

rağmen", netleşmiş oldu. Taksim'de sınıfın devasa gösteriler yapma gücünden korkan sermaye, Taksim'e yönelik her türlü yönelimin önünü almak için İstanbul'da kelimelerin gerçek anlamında OHAL ilan etti. Sermayenin netliği ve sendikal bürokrasinin iş birliği içinde DİSK kitlesini İBB önünde toplanabileceği ve "faaliyet" yapabileceği çayırılık olan Saraçhane'yi seçti. KESK Beşiktaş yönündeki engellerin ve ablukanın aşılamayacağı görüşü ile 1 Mayıs'a son 12 saat kala Saraçhane'ye gideceğini belirterek baştaki eleştirel tutumundan vazgeçti. Sabah saatlerinden itibaren miting düzeninde Saraçhane'ye giden konfederasyonların, sosyal reformist partilerin ve sosyalist örgütlerin önü binlerce polisle kapatıldı. Burada CHP ve DİSK iş birliği ile kitle Saraçhane'deki İBB binası önüne çekilmeye çalışıldı ve kitlenin polis barikatına yüklenmesi engellenmek istendi. Buna rağmen sosyalist örgütlerin belli bir kitlesi barikata yüklenerek polisle çatıştı. DİSK miting aracından "faaliyetine" son verdiğini belirterek kitlesini alandan çıkarmaya çalışırken DİSK'in tabanındaki işçilerden ciddi tepkiler geldi. Sermaye ile yaptığı anlaşma ile işçileri polis barikatının önünden çekmeye çalışan ve alandan hızlıca uzaklaşan DİSK yönetimi bir kez daha işçi sınıfının sendikal bürokrasinin barikatlarını neden aşmak zorunda olduğunu hepimize göstermiştir. Kitlenin belli bir kısmı barikatları zorlayıp, gaza boğulurken işçi sınıfının dost görünümü düşmanları alanı terk etmişti. Saraçhane'de olacağına

belirten bir dizi sosyalist örgüt ve sosyal reformist partiler arasında ise ortaya çıkan ayırım da görülmelidir. Bir tarafta barikatlara yüklenenler, diğer tarafta DİSK'in peşinden gidenler, görüntü vermek için polis noktasına gidip resim verip uzaklaşan TKP, TİP'i hiç saymıyoruz bile. DİSK'in alanı bırakmasının ardından KESK de daha pasif bir tutuma bürünmüş barikatı zorlayan değil, bekleyen konuma geçmiştir.

Saraçhane tarafında bunlar olurken 1 Mayıs sabahı Okmeydanı'ndan başlayarak Taksim'e kadar uzanan hatta devrimci kurumlar ve mücadeleci sendikalar on binlerce kişilik polis ablukasına rağmen onlarca gözü pek sokak eylemi gerçekleştirdi. 2024 1 Mayıs Taksim Platformu bileşenlerinin bir kısmı dışında geri kalan tüm bileşenlerin Saraçhane kararı vermesiyle birlikte platform adına ortak eylem planlanamadı ve parçalı bir görüntü oluştu. Leninistler olarak Taksim ve Şişli'de iki ayrı eylem yaparak Taksim'in devrimci özüne uygun bir biçimde sokaktaydık.

2024 İstanbul 1 Mayıs'ı gününde gerçekleşen yüzlerce gözaltı, gazlı saldırı ve sonrasında gerçekleşen ev baskınları ve en son 50 kişinin tutuklanması bizlere sermaye egemenliğinin durumu ne kadar ciddiye aldığını ve bir ayaklanma korkusu yaşadığını göstermektedir. Faşist devletin paralı kalemşörlerinden tepedeki en yetkili ağızlarına kadar hedef göstermeler ve sonrasında gerçekleştirilen baskın ve tutuklamalar bunun planlı bir saldırı olduğunu ve emekçi sınıfları terörlere etme çabasından başka bir şey değildir. Her şeye rağmen Taksim için verilen irade savaşımını kazanan yine öncü işçiler ve devrimci güçler olmuştur.

Buradan çıkarmamız gereken ders işçi sınıfının ana gövdesinin siyasal olarak devrime kazanılmasının en acil ve ertelenemez görevimiz olduğudur. Sendikal bürokrasinin işçi sınıfının devrimci mücadelesi önündeki en temel engellerden biri olduğu ve 1 Mayıs'ın onların tekelinde olmadığını ortaya koymak için işçi sınıfı içinde daha derinleşmek, bu sendikaların tabanındaki ileri işçi, emekçilere de ulaşmak gerekiyor.

Ekonomik, siyasal ve sosyal krizin derinleştiği bugünlerde işçi sınıfının kavga kentinde milyonluk gösterilere tanık olan Taksim bu sene de işçi sınıfına ve emekçilere kapatılsa da yüzlerce öncü işçi, devrimci Taksim ısrarından vazgeçmedi. Yasaklanan her yer kavga alanına dönüştü. Sermaye egemenliğinin yüreğine korkulara salarak, şimdi her yerde sermaye egemenliğine karşı devrimci savaşımızı büyütelim.

Onlar 'Normalleşme' Desin Biz 'Mücadeleye Devam' Diyeceğiz!

Taksim iradesine karşı tahammülsüzlüğü sürdürenler bugün yine ev baskınları ile yeni bir gözaltı saldırısı başlattı.

İstanbul'da bir kez daha 1 Mayıs'ta Taksim'e yürümek isteyen işçilerin, kadınların, gençlerin ve devrimcilerin evi basıldı. Mücadeleci Sendikalar gözaltılarla ilgili bir açıklama yayınlarken şunları söyledi:

"Aralarında sendika yöneticilerinin de olduğu bu gözaltılar, 'tasarruf paketi, kemer sıkma politikaları' adı altında bu ülkenin işçilerini daha da yoksullaştırma operasyonlarının, toplantı ve gösteri hakkımızın valiliklerin keyfiyetine bağlanması çabasının bir parçasıdır.

İktidarın bizleri alıştırmaya çalıştığı, adına 'normalleşme' dediği yeni dönem politikası yeni bir baskı süreci oluşturmuştur.

Onlar normalleşme desin, biz mücadeleye devam diyerek dimdik ayakta duracağız. Tüm dostlarımızla birlikte bu baskı ve sömürü düzenine karşı direnmeye devam edeceğiz.

Suç arayanların bakması gereken adres; işçileri asgari ücretin altında bir maaşla sigortasız, insanlık dışı koşullarda çalıştıran, işçilerin tazminat hakkına çöken, baskı, tehdit, taciz ve şiddeti eksik etmeyen, iş cinayetlerinde binlerce işçiyi katledip elini kolunu sallayarak gezen, anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçileri işten çıkaran patronların yeridir.

1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na yürüme ısrarını sürdürdükleri için tutuklanan ve bugün aynı sebeplerle gözaltına alınan onlarca arkadaşımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

İşçi kardeşler, bu antidemokratik uygulamalara, sendikal hak ve özgürlüklere yönelik saldırılara dur diyoruz. Her hak arama mücadelesinin tepesinde sallanan baskı ve şiddet araçlarına dur diyoruz.

Ne yaparlarsa yapsınlar, biz işçilerin olan Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs'ı kutlamaktan da, haklı ve onurlu mücadelemize sahip çıkmaktan da geri durmayacağız."